
ParivrAd Hridayam

परिव्राड् हृदयम्

Document Information

Text title : Parivrad Hridayam

File name : parivrADahRRidayam.itx

Category : major_works, shataka, upadesha, shrIdharasvAmI, hRidaya

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Shridharaswami

Acknowledge-Permission: Upendra Shripad Dasare, <https://shridharamrut.com>

Latest update : November 8, 2022

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

ParivrAd Hridayam

परिव्राड् हृदयम्

मोक्षानन्दैकदेखो निभिलतनुभृतां पूर्णाभाग्योदयार्कः
तत्त्वज्ञानाब्धियन्द्रः सकलनिगमवाङ्मौलिपीयूषपूर्णः ।
शुवभ्रमैक्यरूपं निरतिशयसुषुं काशयन्वेदवेद्यम
सखित्सौभ्यात्मभूमा जयति निजरुया शङ्करोयस्तमीडे ॥ १ ॥

स्वीयं साम्यं विधत्ते गुरुरिति वयसा येत आङ्घ्रयत्नात्
वत्रे श्रीदासभक्तिं परमभिलमिदं ज्ञातवानस्मि सारम् ।
सत्यं स्पशो न कल्यो विदितमिति मया सद्वृत्तान्पमेयः
दृष्टान्तो नैव दृष्टस्त्रिभुवनजठरे सद्वृत्तस्त्वप्रमेयः ॥ २ ॥

ज्योतिःसंस्पर्शयोगाद्भक्ति भलु यथा वर्तिरेव प्रदीपः
आस्ते संलग्नयेता गुरुपदयुगले गौरवं तत्समेत्य ।
अज्ञानवध्वान्तनाशे प्रथित तरणिवद्राजतेयं विदग्धिः
पापं तापं च दैन्यं परिहरति नृणां स्वस्य संयोगलाभात् ॥ ३ ॥

आदर्शान्ते च दृश्यं सकलमपि मृषा विश्रमेतत्तथैव
सखित्सौभ्यात्मके, यध्यविकृतमनिशं वीक्षते तत्स्वरूपम् ।
आयाते वा प्रयाते जलमुचि भमिव स्वान्तमायाविदूरः
आचार्याल्लब्धबोधो भ्रम विधुरमना राजते राजते च ॥ ४ ॥

यत्सत्यासत्ययोगादभिल जगदिदं भासते तद्विचिन्त्य
क्षीरं लसो यथा तद्विचिनुत धृति यः स्वात्मरूपं स धन्यः ।
दुग्धे गूढं यथोस्ते धृतमिति स यतिर्विश्वरूपे स्वमात्रः
शुवन्नथद्रयो यो गुरुवचनकृपापाङ्गापीयूषदृष्टया ॥ ५ ॥

निष्कास्य स्वीयशक्त्या हृदि कृत निलयान् कामशङ्कुञ्जिभूयः
सेवां कुर्वन्निरीडो विगलितमयतोऽङ्कुतिः साधुवृत्तः ।
भक्त्या श्रुण्वन्भुमुक्षुः स्त्रवदमृतवयः श्रीगुरोर्ज्ञानदातुः
भुङ्क्ता मत्वा च धन्यो जगति विजयते भ्रमररूपः कृतार्थः ॥ ६ ॥

आत्मानात्मकमोक्षैयं प्रथममभिहितःस्वीयदेहे परस्मिन्
 देहोऽनित्यो ह्यनात्मा स्वपरवपुषि यो नित्य आत्मा स्वयं सः ।
 स्वस्माद्भिन्नं य दृश्यं स्वपर वपुरपि ज्ञेयमात्रं जडं यत्
 यश्चैतन्याभियोगाद्यवहृतिपट्टां याति तत्स्वीयरूपम् ॥ ७ ॥
 यन्त्रे विद्युद्यथौष्ठं प्रवहति तनुषु स्वात्मभानं तथैतत्
 यिन्मात्रं नित्यिसिद्धं विगलितकलुषं देहसङ्गाद्धिमुक्तम् ।
 तस्मात् सर्वेऽपि देहा व्यवहृतिपटवः सर्वसौभाग्यभाजः
 ज्ञोऽज्ञात्वा वृथैवं विषयमनुसरन्सर्वदुःखं प्रयातिम् ॥ ८ ॥
 भुक्तं पीतं य सर्वं प्रभवति तनुतो भिन्नरूपं यदेवम्
 ननाधातुस्वरूपं तद्विह मतिमता ज्ञायते देहयन्त्रम् ।
 कर्ता यन्त्रस्य बाह्ये व्यवहरति तथा दृश्यते भिन्नेरूपः
 सामान्याद्वैपरीत्यं सकलमिह यतः सर्वमाश्चर्यमेतत् ॥ ९ ॥
 यन्त्रस्यास्यात्र कर्ता विदितमिदमहो यालयत्यन्तरस्थः
 मत्वौष्ठं यन्त्रमेवं वदति दिननिशं याति पुस्त्रीत्वमन्यत् ।
 गच्छत्यायाति भांउक्ते वदति य कुरुते विस्मरन्नामरूपम्
 दारान्वितं य पुत्रं पतिमिह विषयान्नामयन्मूढ आस्ते ॥ १० ॥
 देहोयं यन्त्रमेवं व्यवहृति विधये दृश्यते नास्य यन्ता
 स्वान्योन्याध्यासतोस्मिन्सकलमपि भवे जायते कर्ममोहात् ।
 गाढे दुःखं य भूयो विविधविषयतो वासनापि प्रवृद्धा
 कार्यात्तद्वासनास्यात्युनरपि य तथा कार्यमेवाथ जन्म ॥ ११ ॥
 देहीहन्ता तद्दृत्वात्वतिशयममतापुत्रभार्यादिङ्केषु
 द्रव्यीन्त्रापि भूयो बहुविधविषये दुःखदा नित्यमेव ।
 पुस्त्वं वा स्त्रीत्वमन्ये न य भवति यत्स्तस्य वैकारिङ्केस्मिन्
 देहे स्त्रीत्वं य पुस्त्वं मनुत षति वृथा मौढयसंस्कारतोऽज्ञः ॥ १२ ॥
 सवर् दुःखास्पदं यत्क्षारालवविरसं पूतिगन्धं निष्कृष्टम्
 हन्तात्यन्तापवित्रं ह्यतिशयकुलुङ्कं जातमात्रेण उच्यते ।
 विष्मूत्रश्लेष्मपूर्णां भपरवपुरहो संविदित्वापि भूयः
 सौन्दर्याद्यैश्च भावैरनवरतमिदं मन्यते तोषतेतुम् ॥ १३ ॥
 विस्मृत्यात्मस्वरूपं विषयसुभङ्गतनेकयत्नान्विधास्यन्

स्वीयं मलत्वातिडर्षं भजति न सडसा वेत्यडं वञ्चितोस्मि ।
वस्त्रालङ्कारतापि स्वपरवरपुरडो सुन्दरं भावयित्वा

जुवोयं वञ्चितः सन्नमतं इति वृथा नारके मुग्धयेताः ॥ १४ ॥

शृङ्गारं वर्णयन्ति स्वपरवपुरमे नैव जानन्ति गार्ड्यम्
मिथ्या स्त्रीवर्णनं यद्विकृतमिति न किं भाति तेषां कवीनाम् ।
याराः कामस्य सर्वे कथमपि यं जना-वञ्चयन्तोऽत्र दृष्टाः

माद्यन्तो मुग्धयित्ताः प्रथितमलमिदं भूषयन्ति स्ववाग्भिः ॥ १५ ॥

भोगेनात्यन्तसौष्यं यदि मतिरुद्विता सूर्यते कामपुत्रम्
विघ्न-दृष्टेप्सितार्थं तदनधिगमतः कोधाविर्भवेष्य ।
प्राप्तोर्थो नैव नश्येन्मनुत इति यदा मोड अेतस्य नाम
द्वारं स्याद्गुर्गतेश्च त्रयमिड गदितं वासुदेवेन साक्षात् ॥ १६ ॥

कामाप्यो दुष्किरातो निजधनुषि यदा मोडभाषान्नियोज्य
लक्ष्मीकृत्याथ नारीं तरतनुमथवा निक्षिपत्यत्र यित्रम् ।
अेकाविद्वापि युगमं बत सपदि भवेन्नापि कोपो न डिंसा
भाषैर-चैश्च मृत्युर्विघटनमथवा मेलनं वृष्टिरेतैः ॥ १७ ॥

ज्ञात्वाध्यात्माधियोगादरय इति सुधीः काममोडादिकान्वै
जित्वा डत्वा यं भूयो निजनिरतिशयासङ्गशेस्त्रेण पूर्णः ।
पृथ्वी तस्य प्रभावाद्धरति जगद्विदं यौवने यो विरक्तः
पश्चात्तापादृते किं वयसि विगलिते साधनीयं यं पश्चात् ॥ १८ ॥

आदौ मध्ये तथान्ते विषयविषमिदं मोडजं नाशबीजम्
कामकोधाश्रितं यत्क्षणासुप्पविरसं पुष्पितं यौवनेन ।
नानापापैश्च पश्चाज्जनिमृतकृलदं नारकं दुःखकृष्य
यक्त्वा जुव-समुक्तो भ्रमरडितमनाश्चिद्धनानन्दधामा ॥ १९ ॥

नो देडोनेन्द्रियं तन्मन इति न मतिः प्रापयत्यात्मरूपम्
किं भूम्या किं यं धा-चैरगणितं धनतो गेडतो राज्यतोऽपि
इष्टैमित्रैश्च पुत्रैः पशुभिरिड भवेतिडु तथा कामित्रीभिः
तत्राप्य । सर्वं यत्नाद्गुडसुतवनिता क्षेत्रे वित्तादि दूरम् ॥ २० ॥

विज्ञानज्ञानपूर्णाः प्रवचननिपुणो नीतिधर्मप्रवीणः
सर्वत्रात्मैकदृग्यः सकलनिगमवाग्भूषणः शान्तयित्तः ।
तीर्त्वामोडडं निरिच्छः सकरुणालृट्यः शब्दपीयूषपूर्णाः

यत्सान्निध्यात्प्रशान्तं मन एति य गुरुं संश्रयेद् ब्राह्मणान्तम् ॥ २१ ॥

यद्भद्रदृष्यस्य दृष्टिर्नभसि विडरतोधो मृतप्राणीवज्रा
तद्भद्रेदान्तवक्त्रा धनकण्ठावनितालाभदृष्टिर्था आस्ते ।
शाब्दस्याद्भर्षणं तद्भिरति विरहितं तेन वाभो न दृष्टः
शब्दैर्नस्यात्सुधान्तः क्षुधमिड स कथं वारयेदन्नशून्यः ॥ २२ ॥

नित्यानित्यप्रतीतिर्विषयविरमणं षट्कमेवं शमादः
मोक्षं वाञ्छातितीव्रा यदि भवति तदा सोषिकारी य मोक्षे ।
नित्योऽलं चित्सुभात्मा विदितमिति य यदृश्यमात्रन्तवनित्यम्
नित्यानित्यानुभूतिर्विलयति मडाजन्मदुःषौघभीजम् ॥ २३ ॥

अस्मिंल्लोके यथास्यात्तनुकरणमनः प्राणसाध्यं तथान्ये
लोके सौभ्यन्न यान्यद्विषयभवमतः स्वर्गसौभ्यं न वाञ्छेत् ।
नीयोऽर्थैः साधनैर्नो भवति विषयजं तारतम्यं सुभ्यस्य
लोकात्रिर्वेदमायादकृतमिड न तत्स्यात्कुतेनात्र यस्मात् ॥ २४ ॥

एष्टापूर्ते वरिष्ठं न य भवति ततोऽन्यः प्लवः श्रेय एवम्
मत्वा स्वर्गाख्य कर्माँः पुनरपिजननं मृत्युलोके प्रयाति ।
गत्वा ब्रह्माणामिन्द्रो विरतियुतैतोवेत्स्ववृषं य तस्मात्
धीरा ज्ञात्वाभृतत्वं ध्रुवमिड न भवे प्रार्थयन्तध्रुवेषु ॥ २५ ॥

श्रेयो धीरो वृणीते विषयमनुसरन्नेय एवात्र मन्दः
काम्यं दुःषैकभीजं क्षणविरसमथो जन्मदं मोडवृषम् ।
अस्माच्छेरयश्च भिन्नं सततमिड भवेदाददानस्य साधु
श्रेयः स्वात्मैव साक्षान्निरतिशयसुषं निर्भयं ब्रह्मसंज्ञम् ॥ २६ ॥

दुःभान्तान्मोडवृषान्यरिणतिविरसानिन्द्रियोत्थानशुद्धान
आमृत्युब्रह्मलोकं शतशतगुणितानस्थिरान् कर्मजन्तान् ।
आनन्दान्स्वातिरिक्तान्कुडकसलिलवद्वासमानानसत्यम्
त्यक्त्वा सर्वान्स्वपूर्णां निरवधि विमलं चिन्तयेदात्मसौभ्यम् ॥ २७ ॥

सर्वेषां पातडेतुः प्रथममिड भवेत्कामवृषो विकारः
दुष्पूरेणानलेन स्वमपनयनतो विडलोऽपीति दुःषी ।
डन्यात्कामारिमेनं भवति भलु यतो विघ्न आत्मप्रतीतौ
देडस्यैवात्र भानं दृढयति न ततो वृषशून्यात्मदृष्टिः ॥ २८ ॥

चित्सौम्यं स्वात्मनो यत्तदपनयनतः काम अपोति दृष्टः

दौर्गत्यं देहयोनावलड सुप्पमिति स्वीय शक्त्या युनक्ति ।

जातो यस्माद्धि पूर्वं तदभिलषति यो जायते तत्र भूयः

जैतव्योध्यात्मयोगाज्जनिमृततिङ्गलः कामशत्रुश्च यूना ॥ २९ ॥

लब्ध्वैकं ब्रह्मचर्यं भवतिष्ठि सुतरां नान्यतो ब्रह्मललाभः

तेनैवेन्द्रो ष्यवास स्वयमतिनिकटै ब्रह्मलस्तत्ततो वेत् ।

छान्दोग्येस्पष्ट मुक्तं कथितं इति कामनाशाय मन्त्रेः

विन्दुंश्चेत् त्वदत्कं कथमपि न कदा माभिगां तद्यशो ब्र ॥ ३० ॥

वेदे शास्त्रेषु पूर्णः कविरपि य तथा ग्रन्थकर्तापि भूयो

यावन्नो कामजैता सततमपि भृष्टांस्तत्त्वमेषोति बध्दः ।

शास्त्रं भारोस्य जन्तोर्वलडति यद्वि वृषःशर्करां तेन किं स्यात्

स्वादे किं वेत्ति दर्वी मणिथुतभुजगोन्तर्विपो भीषणोयम् ॥ ३१ ॥

सर्वात्मब्रह्मनित्यं मलदपिमलतो सुक्ष्मरुपाय्य सूक्ष्मम्

तत्त्वं विश्वस्य साक्षी स्वयमलमिति यत्संस्कूरत्सर्वं देहे ।

भल्वेतद्ब्रह्मसर्वं निरवधिममलं नैव योषित्युमान्यत्

का नारी को नरो वा सुतं षड य तथा कुत्र तल्लामजन्म ॥ ३२ ॥

सर्वं पूर्णं श्रुतेर्वागतनुविभवतो निर्गुणोकाय आत्मा

सवीस्वेतासु भूमा तनुषुजपतियः सर्वदा सोऽलमेवम् ।

तस्मिन्मूनिभ्रस्वरुपे नर इति वनिता मन्येत्त्राविवेकात्

यत्तदुःप्रस्यमूलं जनिमृतिङ्गदतो भावनां तां विजल्यत् ॥ ३३ ॥

दृष्टया देलं नरो वा युवतिरिति यदा भावनाज्ञानतःस्यात्

देलादन्याश्चिदात्मा डिल निरवधितो यः स तस्यावमानः ।

अेको देवः प्रसिध्दः प्रतितनुषु यदा तस्य कस्यास्त्यपेक्षा

जुवो ब्रह्मैव साक्षादयमिति विदिते का य नारी नरः कः ॥ ३४ ॥

स्वात्मन्यद्वैतरुपे निभिलजगदधिष्ठान भूते य भूमि

स्त्रीत्वं वा पुंस्त्वमेतन्मनुत इति यदा देलतः स्वात्मघातः ।

येविद्वांसो न येषां निरवधिममलं स्वात्मरुपं विभाति

“तसूर्यानन्दलोका”नतिशयतमसा यावृतांस्तान्प्रयन्ति ॥ ३५ ॥

यास्मिंस्तत्स्वात्यरुपं निभृतविरतितः प्रस्कृटे स्यात्स्वदेहे

न नो नारी स जुवो विधिरपि न तथा श्रूयते कर्माज्ञास्य ।

संस्कारापीड न स्यात्स्वयमिड शुचितः प्रप्रजेत्स स्वमात्र
यत्वारो ये कुमारः सनःकमुष्कृता जातरुपाश्चरन्ति ॥ ३६ ॥

सन्धास्तास्त्रीषु गार्गी प्रजनमिति ततो वेदभाष्यं न तासाम्
“ता-येवं वावराणि” श्रुतिरिड तनुते न्यास अवाति भूयान् ।
“विद्वांसःप्रप्रजन्ते” “यदलरिड तदा प्रप्रजेद”यो विरक्तः
ज्यायान्नो वा कनीयान्प्रभवति मडिमा ब्राह्मणस्यैष नित्यः ॥ ३७ ॥

दिव्ये वा लौडिडे वा डिमपि न मनसश्चिन्तनं यापि सौष्ये
स्वप्नेऽप्येवं जुगुप्सा वमनवदिल तद्गोयमात्रे य नित्यम् ।
भोग्ये पूर्णा विरक्तिः कृतसुकृतभराज्जन्मदुःखादनेकात्
जन्मन्यस्मिंश्च जाता भवति स मतिमान्नयास अवाधिकारी ॥ ३८ ॥

सन्धासो नैव डेचिद्विडित एति कलौ ध्यापयन्ते वृथैव
सन्धासो भूमिडेयं अलुजननभवोदेति वैराग्यतश्च ।
यस्मात्स्वाभाविकीयकृतसुकृतकृला मुक्तिसोपानमार्गे
प्रारब्धं तत्तोस्मात्प्रयलति डि कलौ “नैव शक्योपनेतुम” ॥ ३९ ॥

दृष्टः पूर्व कुमारःशुक एति य तथा शङ्करो-न्ये ततोस्मात्
जाता बाल्याद्विरक्ता अलव एड यतो ज्ञानविज्ञानपूर्णाः ।
ज्ञानं वैराग्यमेतत्समुदितमतुलं पूर्वसंस्कारयोगात्
सूर्यश्चाडं मनुश्च श्रुतमिदमुदितं वामदेवेन गर्भे ॥ ४० ॥

ज्ञात्वा निःसारमेवं जगदभिलमितः प्रप्रजेद्यो विवेकी
बाल्येशक्यं स गच्छेद्विधिरिति स तदा ड्याश्रमादाश्रमं य ।
सन्धस्तो याज्ञवल्क्यः श्रुतिशिरसि यतो न्यास अवाति मुष्यः
सन्धासः सर्वयत्नादधिगत यशसा साधनीयो विमुक्त्यै ॥ ४१ ॥

रज्जवज्ञानेन सर्पो जनित एड यथाभाति मन्धान्यकारे
स्वात्माज्ञानात्तथास्याद्विविधविषयिणी वासना मन्धबुध्दौ ।
सञ्चित्यौष्ये स्वरूपे कथमपि न यतो-न्यद्रवेत्स्वप्रतीत्या
बुध्दा सम्यक्स्वरूपं निजसुष्मकवलास्वादतृप्तः परिप्राट् ॥ ४२ ॥

डेषाञ्चित्त्याद्विरक्तिः स्वयमिडविषये सञ्चित्तादेव बाल्ये
तेषां ज्ञानं य पश्चाद्गुरुचरणकृपा पाङ्गसङ्गप्रसङ्गात् ।
पश्यन्तो-न्यत्र डिञ्चिज्जगति निजरुथा जन्मतो ज्ञानिनो ये
तेषां नो गुर्वपेक्षा, निरतिशयसुभाः पूर्णातृप्ताः स्वसिद्धा ॥ ४३ ॥

अन्धायासक्तचित्तं विषयविरहितं स्यान्न्यचितं विमुक्त्यै
 भोगेच्छा सैव अन्धः श्रुतिशिरसि यतस्तांस्त्यजन्मोक्षभागी ।
 छच्छाविधैव साक्षात्तदपनयनतो ञ्जवभवस्य नाशः
 दृष्टादृश्याद्धि अन्धो भवति य सुतरां दृश्यशून्ये विमुक्तः ॥ ४४ ॥

त्यक्त्या द्वे नामरूपे जगत एव ततः शेषयित्वा स्वरूपम्
 सख्यित्सौम्याद्भयं यद्भवति स पुरुषो दृश्यशून्यो विमुक्तः ।
 रञ्जुःसर्पस्य बाधे स्वयमिह विगताशेषभावा यथास्ते
 तद्गत्यात्स्वीयरूपं व्यापगतसकलं सख्यिदानन्दमात्रम् ॥ ४५ ॥

त्यक्त्या कार्यस्य दृष्टिं सकलजगदधिष्ठानभूतं स्वरूपम्
 ज्ञात्वा तत्सर्वसाम्याद्भ्रजति य परितः काशयन्सूर्यवधः ।
 नित्यानन्दः परात्मा निरवधिरमलोसङ्गरूपः परिव्राट्
 तस्मिन्सत्यस्य सत्ये जगदुभिलमिदं नाविरासीन्न नश्येत् ॥ ४६ ॥

त्यङ्निर्भोकात्स्वशक्त्या अखिरिखिरि ये लब्धबोधो वा प्रजन्ति
 ज्ञानाद्भैराग्यमेषां भवति विरतितो ज्ञानलाभः परेषाम् ।
 पारिव्राज्यं द्विधा स्यान्नियमितमसां ज्ञानवैराग्यपूर्वम्
 देहाद्देहात्ततः स्यात्सकलमिदमलं ब्रह्ममात्रैकरूपम् ॥ ४७ ॥

त्यक्त्वाद्यौ भोगवाञ्छा त्यजति स मतिमान्सर्वभेदात्मदृष्टिम्
 भावाभावौ ततोस्माख्यलति न सुतरां धीर्दृढा निर्विकल्पात् ।
 नो सत्यं नाप्यसत्यं किमपि न मनुते स्वात्ममात्रोद्धितीयः
 सर्वस्यैतस्ययात्मा जगति विजयते सख्यिदानन्दमात्रः ॥ ४८ ॥

यत्रानन्दाश्च मोहाः प्रमुदं धतिमुदा सर्वं येते विशन्ति
 ब्रह्मानन्देन सर्वे स्वयममलपटे पूर्णकामा भवन्ति ।
 भिन्नं नाप्यभिन्नं किमपि न य ततःकस्यवैशिष्ट्यमेषाम्
 स्वीये सख्यिद्धने यत्सकलमुपशमं याति किं यान्यदस्मात् ॥ ४९ ॥

जाल्मः कामोति दृष्टो मनुजमनुपदं बाधतेन्तर्निवीनः
 सोढुं शक्तोनुको नो सकृदपि मनुते भोगतोस्माद्भिभोक्तम् ।
 व्याधेर्नाशाय यद्भद्रयुपयरति तथा कामभोदस्य तापः
 शाब्देद्भोगेन मत्वा अत विषयमतः पामरोयोत्र लुङ्क्ते ॥ ५० ॥

कामःशाब्देन भोगादितिगदितमतो बुद्धिमेति प्रयत्नात्

अग्निर्वावांश्च भूयान्धृत एल पतिते कामतृष्टिस्तथा स्यात् ।
भोगैर्वृद्धश्चकामः पुनरपि य ततो भोग अवेवात्र भूयान्
शाब्धेनैवास्य तृषणा भृगजलत एतो नैव यत्नोऽपि शान्तः ॥ ५१ ॥

भुमौ यावद्विराण्यं पशुयुवतिजना धान्यमेतत्समस्तम्
कोडीकृत्यायथ दत्तं निभिलमपि य तन्नालमेकस्य तुभ्यै ।
मत्वा चित्तस्य शान्त्यै शममतिस्फुभदं व्याप्रजेधो विवेकी
वाक्यं निर्दुष्टमेतद्भदति मनुखोनावमन्थेत् जातु ॥ ५२ ॥

यश्चैतान्प्राप्नुयाद्धै जगति य सकलास्तेवलाभ्यस्त्यजेत्तान्
भोगानां प्रापणात्स्यान्मनुरिह मनुते त्याग अेषां वरिष्ठः ।
यस्यात्कामस्य सौभ्यं जगति यदपि तत्स्वर्गसौभ्यं य द्विव्यम्
सौभ्यं तृषणायक्षयाधद्रवति न य कला षोऽशी तस्य तत्स्यात् ॥ ५३ ॥

आस्ते मूर्तिर्यथैकात्वभिन्नवद्यटिता सर्व सौन्दर्यरूपा
जाता मृत्पर्पटाद्यैर्निजकुटिलदृशा मोडयन्ती जनानाम् ।
निःसारा भोगलब्धौ नयनमतिहारा दूरतोतीव रम्या
दुर्गन्धद्रव्यपूर्णां व्यशुभतनुरखो तद्भदेवातिडेया ॥ ५४ ॥

जित्वा सर्वाणियत्नाज्जयति यद्वि न येद्विन्द्रियं यैकमस्मात्
प्रज्ञा तेनैव साकं क्षरति निमिषतो वारि यावदृतेर्वैशे ।
तस्मादाद्यौ जयेत्तत्परममतियुतो यन्मनः सर्वमुभ्यम्
पश्चात्सर्वेन्द्रियाणि स्वयमिह लि वशे स्वानुभूत्या भवन्ति ॥ ५५ ॥

कण्डू कण्डूयमानामतिशयसुभदां मन्यमानोऽपि नेच्छेत्
तन्प्राप्त्यर्थं न यत्नः कुरुत एति तथा स्यान्न तद्भासनापि ।
तद्भृङ्गात्वेन्द्रियोत्थं सुभमपि न य तत्कामयेधो विवेकी
कण्डूतिग्रस्तचित्तो भत किमुतसुभी धान्य अवं कृती य ॥ ५६ ॥

त्यक्त्वा लौत्यं य कर्माण्युपरतित एतो भोगशून्यो विरक्तः
जित्वा विघ्नानशेषानविकृतमनसा नित्यसौभ्यात्मदृष्टया ।
नित्यं ब्रह्मात्ममेकं निजगुरुवचसा भावयित्वा नुभूआत्या
श्रद्धायुक्तो मुमुक्षुर्निरतिशयसुभरवात्मतुष्टः कृती स्यात् ॥ ५७ ॥

यत्प्रीत्या प्रीतिपात्रं सकलमपि नृणां तद्भवेदात्मरूपम्
आत्मार्थं स्त्री तथा स्यात्पतिरपि य ततो द्रव्यपुत्रादिकं यत् ।
स्विये देहेऽपि तद्भ्रजिमनसि मतौ प्रीतिरात्मार्थमेव

प्रोयान्यत्स्वात्मभानं त्वलमिति डिमुत स्वात्मरूपं यदस्ति ॥ ५८ ॥

यावद्यस्मिन्प्रियत्वं प्रभवति भवतु तत्सौभ्यं वस्तुतावत्
 सर्वस्मात्प्रीतिरात्मन्यधिकविषयिका श्रेष्ठसौभ्यं स्वतःस्थात् ।
 धातुं भोक्तुं स्वरूपेणैलमि न य डिमपि स्वात्मनो-न्यधतस्तत्
 सर्वस्मात्श्रेष्ठसौभ्यं स्वयमिह निष्पिले स्वार्थिषैवेति साक्षात् ॥ ५८ ॥

दृश्यं यद्वाङ्मयसृष्टौ विशदयति निजं मित्रमिन्नाकृतेस्तत्
 पश्येश्चक्षुस्तथेदं विदितमिह भवेत्तत्सा तन्मनोऽपि ।
 बुद्धिर्जानाति बुध्वा यपलमनं धेवं वेत्ति यत्स्वेन भासा
 बुद्धेःसाक्षी स्वतोर्यिस्तमसं धति तथाधं कृतेस्तत्त्वयं छि ॥ ६० ॥

अन्यत्स्वस्माद्येदं जनिमिति य तन्नाशमभ्येति पश्चात्
 को वा बुध्येत्स्वनाशं जनमिति य यदावेन्न तस्यास्ति नाशः ।
 नाशो यस्मान्नमेस्य स्वजनिरपि तथा जातमेवेत् नश्येत्
 नित्यं सश्चित्सुषैकं सकलतनुषु यद्ब्रह्म तेनालमद्वा ॥ ६१ ॥

ब्रह्मैवात्रे सदेकं सकलमिदमलोवेत्तदेवालमेवम्
 स्वात्मानं तत्तोऽस्मादभवदिति यतः भव्तिदं ब्रह्म तस्मात् ।
 दीवानां वा ऋषीणां तदभवदिति यस्तन्नृणां प्रत्यबुध्यत्
 तद्ब्रह्मैवालमस्मीत्यनुभवौदिते ब्रह्म सोत्रं भुतेर्वाङ् ॥ ६२ ॥

नाम्नाधं स्वात्मरूपं यदभवदिति तत्स्वीय्यथा स्वीयशक्त्या
 सर्वास्वेतासु संस्थं त्वलमिति तनुषु स्वेन भासा स्वमात्रम् ।
 यः कोप्यामन्त्रितःसन्नलमिति वदति स्वीयनामेति तस्मात्
 भूमात्मैकोऽेकमेवं व्यवहृति विधये भिन्नरूपैर्युतोऽपि ॥ ६३ ॥

सर्वेष्वेतेषु देहेष्वलमलमिति यः स्वेन रूपेण भाति
 प्राक्सर्वस्मात्स अेकः स्वयमिह न तथान्यत्र डिञ्चित्तदानीम् ।
 अेकाडी नैव रेमेऽपरमिति न तथापश्यदत्रात्मनः सः
 वमावामेन भूत्वा स्वयमभवद्यं पूरुषो दक्षिणेन ॥ ६४ ॥

प्रागेकाडी स भूत्वा विषयमनुसरन्काम्यमानोत्र जायाम्
 पुत्रं वित्तञ्च सर्वं लययुपकरणमथो कर्म कुर्वस्तदर्थम् ।
 अेका लाभेषु कृत्स्नो मनुत धति तथा नान्यदस्माद्द्रष्टिष्ठम्
 क्लेशान्प्राणावशेषान्सलत धति ततो भूय अेवात्र मुग्धः ॥ ६५ ॥

अस्मच्छब्दो यथैवाव प्रयलति य तथा सर्वं लिङ्गेषु युष्मत्
 त्वं वाळं भानतोयं सकलवपुषि यो लिङ्गशून्योद्भयः सः ।
 नकारो ना विकारो निजनिरतिशयादात्मरूपं छि सर्वम्
 का नारी को नरः स्यादलल जगद्विदं दुःखमूलं विभौअैड्यात् ॥ ६३ ॥

साक्षी सर्वस्य भूमा सकलजगदधिष्ठानरूपोतिविश्वः
 सर्वास्वेतासु नित्यं ङ्ययमिति तनुषु स्वीयरूपेण भाति ।
 सर्वत्राद्वैतरूपो जनिमृतिरलितो नामरूपाद्विमुक्तः
 चिद्रूपः प्रत्यगात्मा प्रकृतिविकृतिभिर्नानुलिप्तस्त्वसङ्गः ॥ ६७ ॥

जाग्रदाल्याद्यवस्थास्वलयमिति सततं व्येति तन्नैव यस्मात्
 भिन्नस्ताभ्योविकारी विलसति सकलेष्वेव देडेषु पूणार्ः ॥

बुद्धेः साक्षी स्वयं यः सदसद्विदमडो भासयान्निर्विशेषः
 सर्वेष्वेतेष्वयोऽग्निप्रतिमं ढल सदा स्वेन रूपेण दीमः ॥ ६८ ॥

ईशावास्यं श्रुतेर्वाजगदभिलमिदं नेडनानास्ति किञ्चित्
 मृत्योराप्नोति मृत्युं जगदभिलमिदं यस्तु नानेव पश्येत् ।
 अलमैवेदं वरिष्ठं भवति य सकलं विश्वमेतत्स्वयं यत्
 आर्तं स्यादत्ततोन्वयच्छ्रुतिगदितमिदं भेदतो भीश्वः मृत्युः ॥ ६९ ॥

ज्ञात्वा देवं तथेवं तरति भवमिमं मुच्यते सर्वपाशेअैः
 पन्था नान्योतिमृत्यं नयति यत ढतो विद्यते नायनाय ।
 ज्ञानादेवामृतत्वं भवति न पुनरावर्तते पूर्णकामः
 प्राणाः कामान्ति नैव डवयन न गमनं तस्य यः स्याद्विमुक्तः ॥ ७० ॥

भोक्तव्यं ज्ञास्य नास्ति स्वयमिडलि यतः पूर्णानन्दरूपः
 सर्वत्रावस्थितायं स्वयमनतिशयः कुत्र गच्छेत्किमर्थम् ।
 अज्ञो देडात्मबुध्धा विविध विषयतः डर्तुभोक्तृत्वमेत्य
 डर्माधोध्यर्ग्यं भोक्तुं जनित ढति भवेध्धासतः स्वच्छयैव ॥ ७१ ॥

क्षीयन्तस्मिंश्च दृष्टे श्रुतमिडलि यतः सर्वडर्माणि यास्य
 डर्माप्राप्तं सुषुप्तं यत्तडपनयनतो नित्यसौष्यं छि विद्वान् ।
 नो शोडो जन्मदुःखं मरणमपि तथानन्दमात्रात्मनोस्य
 ज्ञात्वा अलमैड्यमेत्य स्वयमिति स यतिःडेवलो निर्विकल्पः ॥ ७२ ॥

मत्वा सौष्यं स्वतोन्वयत्तदनधिगमतो दुःखरूपौत्र जिवः

ज्ञाते तत्त्वे स भूमा स्वयमितिष्ठि सुभं नैव दुःखं सुभस्य ।
 जतं क्षीयेतसाक्षी स्वयमिड सकलं वेत्ति यः सोविनाशी
 सौभ्यं यत्स्वात्मनो-यज्जनिमृतिमदलो स्वात्मसौभ्यं नतावत् ॥ ७३ ॥

द्रष्टा दृश्याद्विभिन्नः श्रुति शिरसीयताश्चिद्धनः स्वेन भासा
 द्रष्टुर्दृष्टेर्न लोपो यदि भवति ततः केवले किं ततो-न्यत् ।
 यत्रान्यत्स्यात्तदल्पं निजनिस्वयितो यत्र नान्यत्स भूमा
 द्रष्टवे श्रुव अवेवं जनिमृतिरहितः शाश्वतानन्द अवे ॥ ७४ ॥

ज्ञात्वा बुध्तेः परोऽहं सततमिति य तत्स्वात्मरूपं हि बुध्वा
 जड्यात्कामं स्वदृष्टया वदति यदुपतिः स्वात्मसौभ्याय नित्यम् ।
 निर्दोषं ब्रह्म नित्यं सममिडसकलेस्मिन्स्थितास्ते य मुक्ताः
 कस्मात्तैः प्रेत्यश्रुवन्निरहिते जिते इति श्रीपतिः सर्ग आह ॥ ७५ ॥

विक्षेपो नांस्ति यस्मान्मम न तत एव स्यात्समाधिः कदापि
 विक्षेपो वा समाधिर्मनस इति न मे निर्विकल्पोऽहमात्मा ।
 नो कुर्वे कारयेऽपि स्वयमिड जगतः साक्षयतः स्वस्थ आसे
 स्वात्मानं वेधि यस्मादूपनिषदि मतं यावधूतेन गीतम् ॥ ७६ ॥

ज्ञात्वा स्वात्मानमेवं निजजनवनितावित्तपुत्रैषणायः
 व्युत्थाय ब्राह्मणस्तो श्रुतिरिड तनुते भैक्षमेवाश्रयन्ते ।
 जक्षन्तीऽश्च यानैर्युवतिभिरथवा न स्मरे तच्छरीरम्
 सर्वत्रायकायरूपं विमलसुभधनं वीक्षते ज्ञः स्वरूपम् ॥ ७७ ॥

देलाल्मज्ञोविवेकी मनुत एव यतोध्यासतो देवदृष्टया
 नामाकारा-गुणान्यः पुरुष इति य वा स्त्री नं तस्यात्मदृष्टीः ।
 यद्भ्रमूढस्य भायाद्भ्रपुरिति सततं तद्देवात्मदृग्यः
 तस्यैकं निर्विकारं निरतिशय सुभं सर्वतश्चित्स्वरूपम् ॥ ७८ ॥

प्राक्पश्चादस्ति कुम्भाद्गनमिदमलोश्चिष्टमेवं पृथग्यत्
 कुम्भोत्पत्तावपीड व्यवहृति समये सर्वदा सर्वतश्च ।
 सर्वत्रैवेव तद्भ्रमूलनविरहितं सर्वदा चित्सुभं यत्
 तिष्ठन्तीऽश्च गच्छन्मनुत इति सदा स्वीयरूपं परिप्राड् ॥ ७९ ॥

तावत्सर्वं तरङ्गा अतिशयतरला रूपतो भान्ति भिन्नाः
 यावत्र ज्ञातमेतत्सकलमपि जलं भेदशून्यं स्वमात्रम् ।
 ज्ञानी पाथस्तरङ्गान्वयवद्विडसदा सर्वमात्त्वैव पश्यन्

आस्ते अञ्जैव भूत्वा ज्यविकृतमनिशं डेवलं चित्सुभं यत् ॥ ८० ॥

ज्ञात्वा सर्वेषु भूतोष्वडमिति सततं नो जुगुप्सेत विद्वान्
 यस्मिन्सर्वाङ्गो भूतान्यडमिडडि यदाभूत्तदा जानतोस्य ।
 पार्थक्यं नापि तेभ्यः क्वचिदपि न य तच्चिन्तन भिन्नदृष्टया
 स्यात्को मोडश्चशोकः श्रुतिगदितमिदं स्वीयमेकत्वदृष्टेः ॥ ८१ ॥

भूतस्थात्मानमेवं अमरडितमनाः सर्वभूतानि विद्वान्
 स्वात्मन्येवात्र पश्यन्भृडदिति परमं याति नान्येन जातु ।
 डैवल्ये दत्तदृष्टीः स डि भवदिति यद्भूतमेवं भविष्यत्
 ज्ञात्वा भूमानमेवं सकलमिदमडं मन्यतेसौ परिप्राट् ॥ ८२ ॥

तद्अञ्जैवाडमस्मीत्यनुभव उदिते सर्वभेदप्रभोक्षः
 जुवन्मुक्तस्तुरीयो अमरडित लृटा स्वात्मसौभ्यावशिष्टः ।
 रागद्वेषौ न कामः क्वचिदपि न तथा भेदभुद्विश्च तस्मिन्
 भायाद्भाप्यत्र तिष्ठेत्सकलमपि डुतं स्वात्मरूपे चिदग्रौ ॥ ८३ ॥

रुपं रुपं य भूत्वा सकल तनुषु यः प्राविशत्सोद्वयः स्यात्
 “सुकते”दृष्टं य संर्व पुरुष इति ततः का य नारी नरः कः ।
 अज्ञानी नैव जानन्विषयसुभकृते प्रेक्षते भेदभावान्
 अञ्जज्ञानी परिप्राट् विषयविरन्तितो भिन्नभावातिरिक्तः ॥ ८४ ॥

यस्मान्नेवा परं वापरमिति य तथास्तीड डिञ्चिच्छ्रतेर्वाङ्
 ज्यायो नागीय अेवं न य भवति ततस्त्वेष रुद्रोत्रै सर्वः ।
 श्रेष्ठःको वा कनिष्ठः पुरुष इति तथा स्त्री न कोप्यत्र भेदः
 अेको निष्कम्प आत्मा श्रुतिमथितमडश्चित्सुभं अञ्जमभिक्षुः ॥ ८५ ॥

सख्यत्यख्याभवधन्नगनगरनरारामतोऽपि स्वयं तत्
 यद्भूतं यश्च भव्यं भवदिति सकलं नैव भिन्नं यतोस्मात् ।
 वस्त्रे जिज्ञास्यमाने भवति डिल यथा सूत्रमात्रावशेषम्
 कार्ये जिज्ञास्यमाने श्रुति शिरसिमतं षत्विदं अञ्जमभिक्षुः ॥ ८६ ॥

अेकः सन्भिधते यस्तनुकराणमनो धर्मजात्यादि भेदात्
 आन्त्यैवेत्यं स अेकः स्वयमिड अडुधा जायतेजायमानः ।
 इन्द्रो मायाभिरेवं भवति निगमावाङ्नेड नानास्ति डिञ्चित्
 दृष्टव्योत्रैक धैवत्वज इति सततन्नामतो रुपतोऽपि ॥ ८७ ॥

अत्रे ज्ञानं यदासीत्तदनुगतमिदं सर्वतः स्वेन भासा

कार्यं तावज्जडं स्यादनुभव इति यो ज्ञानरूपः स सर्वः ।

कार्यं वातावज्जडं वा विदितमिड यतो ज्ञानरूपेण सर्वम्

कार्यं स्यात्कारणं चित्स्वयमिड न ततो भिन्नमेतत्स्वतोस्ति ॥ ८८ ॥

चिद्धीदं सर्वमेवं श्रुतिषु निगदितं नानृतं तत्तदायित्

न स्याज्ज्ञानातिरिक्तं विदितमिड यतो ज्ञानमात्रं छि कार्यम् ।

कार्यं यज्ज्ञानरूपं चिदिति लसति तत्राद्धितीयेत्र तिष्ठेत्

भिन्नत्वं वा बहुत्वं जनिमृतिरथवा भोग्यभोक्तृत्वमन्यत् ॥ ८९ ॥

स्वस्मिन्सर्वस्य पूर्वं समुदितमडमित्येव सर्वं ततस्तत्

कार्यञ्चैत्यं जडं वा विदितमिड भवेज्ज्ञेयरूपं च दृश्यम् ।

पूर्वं सर्वस्य यत्स्यात्प्रभवति सुतरां कारणं व्यद्वयं तत्

तावैकोऽडं बहुस्यां भवति य सकलं नान्यदेतत्ततोस्मात् ॥ ९० ॥

शून्यं न प्रसङ्गरेत्तत्त्वडमिति न तथाज्ञानमेवं जडं वा

चैतन्यस्यैव भानं प्रविदितमिड तत्सर्वपूर्वं स्वमात्रम् ।

यत्स्यात्सर्वस्य पूर्वं निरतिशयसुषुप्तं स्वप्रभं डेवलं सत्

स्वात्मानं ब्रह्मथावेत्तदडमिति ततः सर्वमेतच्छ्रुतेर्वाङ् ॥ ९१ ॥

“तस्मात्”शब्देन नासज्जडमिपि न तथा सश्चिदेवात्र डेतुः

यस्यस्याज्ज्ञानमेवं तप इति गदितं सर्वकार्यं चितःस्यात् ।

अेकं ज्ञानं विशुद्धं समभवदिति यज्ज्ञानमेवेदमत्रे

मध्याधन्तेषु कार्यं चिदिति तत इदं नैवमस्माद्धिभिन्नम् ॥ ९२ ॥

यस्माज्जातं तदेवं भवित डिल ततो भिन्नभीषत्र कार्यम्

कार्ये स्वार्थिः स डेतुस्त्वविकृतमनिशं स्वीयशक्त्या व्युदिति ।

पूर्णां तत्पूर्णांमेतद्वयरडितमितः पूर्णमादाय पूर्णम्

चिद्रूपं सर्वमेवं यदिति तदा निर्विकल्पं स्वयं तत् ॥ ९३ ॥

डस्मिन्ज्ञाते च सर्वं विदितमिड भवेडुडम तत्स्वात्मरूपम्

तज्जं तल्लीनमेवं तदनितिसकलं ञ्त्विदं ब्रह्म तस्मात् ।

अेकीडृत्येदमेवं विविधपरिणतं कार्यमात्रं परस्मिन्

दृश्यं नीत्वात्वदृश्यं चिदिति सुप्रधनं पधते ब्रह्मभिक्षुः ॥ ९४ ॥

यश्चित्तस्तन्मयः स्यात्कृतुमयपुरुषो ब्रह्ममत्वा तदेकम्

क्षीरे क्षीरे यथा तज्जलमिति च जले शुद्धमासिक्तनेवम् ।

तद्भ्रुव्याप्येति विद्धान्श्रुतिरिडतनुते स्यन्द्रमानश्वः नद्यः

छित्वा स्वं नामरूपे जलनिधिसलिलेस्तं प्रयान्तीड यद्भत् ॥ ८५ ॥

यद्भ्रज्जवावशिष्ठो भवति य भुजगो देशिकोऽक्या तथैतत्

कार्यं भ्रुमावशिष्ठं विविधपरिणतं सचितानन्दमात्रम् ।

यस्यैवं नैव कार्यं करणमपि तथा विधतेभूद्रविष्यत

तद्भ्रुमायं परिव्राट् निजगुरुवयसा काशते काशतेत्र ॥ ८६ ॥

सर्पो नैवास्ति रज्जुर्भुजगो इति य सा रज्जुरत्रार्थ ओकः

रज्जौ सर्पस्य बाधः कियत् इति ततस्तद्भ्रुवात्र भूमि ।

कार्यं भ्रुमैव वास्मिन्दिमपि न य तथा भ्रुमाणि स्याद्विकार्यम्

ओकोर्थां भ्रुमयात्र स्वयमिड सततं डेवलं नान्यदस्मात् ॥ ८७ ॥

तत्सत्यं यत्रिकाले निजनिरतिशयाटेकरूपं स्वपूर्णम्

जातं नो वा मृतं यत्कश्चिदपि न कदा नो विकारश्च यस्मिन् ।

नित्यानन्दात्मकं यत्स्वयमतिविमलं ज्ञानमात्रं ल्यनन्तम्

भिन्नं यस्मिन्न किञ्चिज्जनितमथ वसेश्चैकमेवाद्वयं यत् ॥ ८८ ॥

अत्रेअद्वैते न यासीदसदपि न य सन्नेश्वरो वा तदानीम्

नासीद्वैराज्यं मडदपि न तथा भूमि ज्जुवो रजो वा ।

नाकाशो वायुरग्निर्जलमपि पृथिवी संसृतिर्नैव विश्वम्

क्वानन्दे कस्य शर्मन्प्रलयजलमडो किं भवेदावरीवः ॥ ८९ ॥

नो मृत्युर्नोअमृतत्वं दिनमपि रजनी नो तथा सूर्ययन्द्रौ

स्वे नैवानीदवान्त किमपि न य ततोऽन्यत्तदेकं तदासीत् ।

सृष्टेःपूर्वं यथा तद्धविद्वृतमधुना वर्तते तावदेवम्

अेतद्भ्रुमाविदित्वा कृपण इति भवेत्प्रैति यो मूढभुङ्क्तिः ॥ ९० ॥

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्याम्यलृमिति य वदत्बन्धमोक्षस्य डेतुम्

सन्नौसन्नाषि तद्भ्रुददति यदुपतिर्भ्रुम यानादि मधत ।

नाशौ नैवाव्ययस्य क्वयन भवति वा डोडपि कर्तुं समर्थः

स्वाधारं नोपज्जुव्यं विदलयति यतः काशते काशतेत्र ॥ ९०९ ॥

अद्वैते कार्यमेतन्मनुत इति यदाध्यस्यते भ्रान्तिरेषा

मिथ्या भ्रान्तेस्तदानीं ल्यविद्वृतमनिशं स्यादधिष्ठानमेकम् ।

भ्रुमादौ मध्यतोऽन्ते भवति यत इदं भ्रुममात्रं छि कार्यम्

नाधिष्ठानात्कदापि क्वयिदपि य भवेद्विन्नतातारोपितस्य ॥ ९०२ ॥

नाभावः स्यात्सतो यत्सलज्ज इति ग ततोभाव अेवासतःस्यात्

नादित्येस्त्यन्कारोसदपि सति तथा वर्तते नो कदाचित् ।

कुर्यादद्वैतबुद्धिं द्वयमिड न यतो वेदवाक्यं छिताय

अल्वेतद्ब्रह्म सर्वं तद्विडमडमिति ब्रह्म विन्दते विद्वान् ॥ १०३ ॥

ज्ञाते सत्येऽपिधत्ते जगदिति तदधिष्ठानभूवेत्र भूमि

रौथ्यं शुक्तौ यथा स्याज्जगदिति न ततः अल्विदं ब्रह्म सर्वम् ।

यद्यद्भिक्षेत विद्वान्निजनिरतिशयात्स्वीयतुं प्रपश्येत्

चित्सौभ्यात्मस्वरूपे सकल जगद्विदं नास्ति नासीद्भवेन्नो ॥ १०४ ॥

स्वाज्ञानज्ञानडेतू जगदुदयलयौ सर्वसाधारणौ स्तः

आश्रुव स्वर्णार्गर्भं श्रुतय इति जगुर्लूयते य प्रबोधे ।

अन्धो मोक्षश्च माया जगद्विदमभिलं यापि श्रुवेशभेदः

रज्जुवज्ञाने यथाडि स्तदुपरि न तथा रज्जुबोधे य तिष्ठत् ॥ १०५ ॥

पश्यन्पूर्णात्मतुं सकलजगद्विदं शोक मोडाद्यतीतः

शुद्धं ब्रह्माध्यगच्छन्निजनिरतिशयात्पूर्णाकामः परिप्राट् ।

विस्मृत्य स्थूलसूक्ष्मे निभिलमपि य तत्स्वावृतेः कार्यभूतम्

श्रुवन्मुक्तस्तुरीयं पदमधिगतवान् शान्तमद्वैततुपम् ॥ १०६ ॥

सर्वत्रानन्दतुं प्रसृतमिड सदा निस्तरङ्गाब्धिवधत्

सत्तामानस्वरुपं चिदमलविभवं सर्वद्वैकतुपम् ।

सर्वेनन्दन्तु श्रुवा अधिगतयशासा स्वीयसख्यित्सुभाब्धौ

पूर्णांनन्दाः स्म अवेत्यविरतमधुना सन्तु शान्ताख्य तृमाः ॥ १०७ ॥

सर्वानर्थातिदूरं श्रुतिशिरसि मतं मङ्गलं मङ्गलानाम्

सर्वत्राद्वैततुं सकल जगदधिष्ठानभूतं वरेण्यम् ।

स्मर्त्रे स्वैक्यं वितन्वन्निरवधिविमल सर्वसौभाग्यतुपम्

मायाविधादिडीनं सुभघनमनिशं ब्रह्म तत्सर्वदाडम् ॥ १०८ ॥

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिप्राजकाचार्यसद्गुरुभगवता ॥

॥ श्री श्रीधरस्वामिना विरचितं परिप्राड् लुट्यं सम्पूर्णांम् ॥

parivrAj parivrAT (mahAbhArata, Apastambha dharmasUtra)

m. a wandering mendicant, ascetic of the fourth and

last religious order (who has renounced the world).

ParivrAd Hridayam

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

